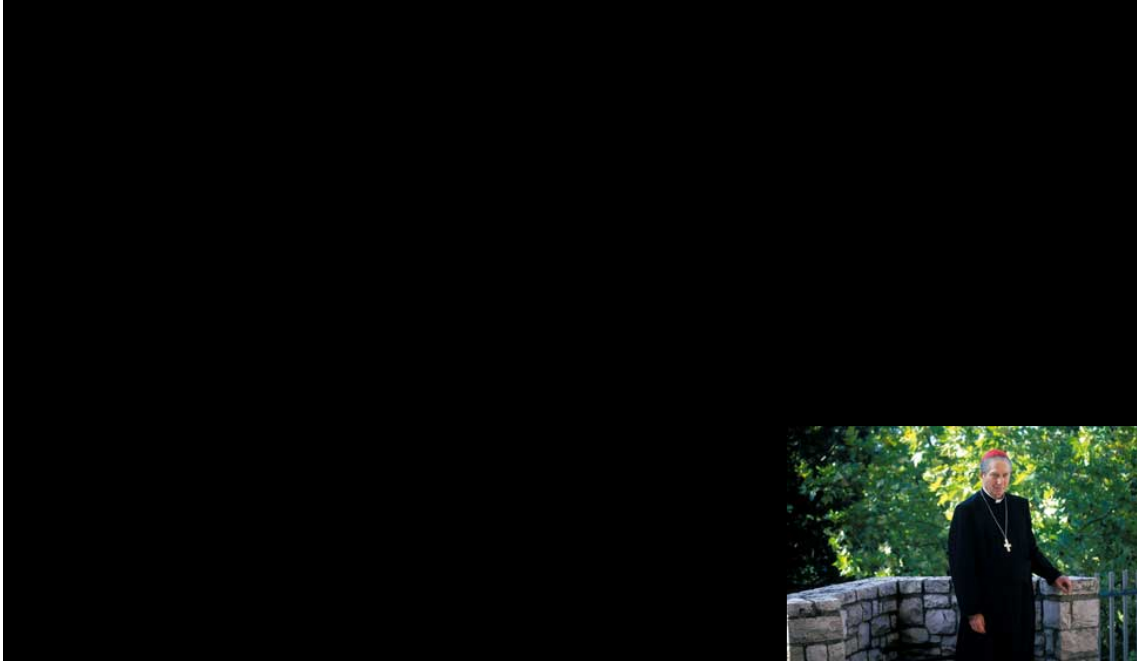

Cardenal Martini: “Quan es té poder és fàcil deixar d'escoltar”

Dc, 9/06/2010 per Catalunya Religió

Aquest dimarts al vespre es va fer al Palau de Generalitat el lliurament del primer [Memorial Cassià Just](#). L'estat de salut de Carlo Maria Martini, afectat pel pàrkinson, no li va permetre recollir el premi personalment. Martini, va preparar un text d'agraïment on es presenta com un home que ha volgut fer de “pont entre la comunitat eclesial i la societat laica” i que “el tenir la responsabilitat de la diòcesi de Milà em va fer prendre consciència que ser bisbe no m'eximia de ser ciutadà, sinó tot el contrari”. En el text que reproduïm a continuació Martini també explica que “quan es té poder és fàcil deixar d'escoltar. Un acaba creient que percep tot el que succeeix al seu entorn”.

[L'acte](#) va estar presidit pel vicepresident del Govern, Josep-Lluís Carod-Rovira, i hi van intervenir l'expresident del Parlament de Catalunya, Joan Rigol, per glossar la figura de Cassià Just, i la pastora protestant i teòloga Nathalie Reverdin que va reconèixer “com calvinista i pastoral protestant” la trajectòria del guardonat.

Aquest és el text del Cardenal Martini que va llegir en nom seu el provincial dels jesuïtes de Catalunya Lluís Magriñà:

“No puc més que començar expressant la meva gratitud per un reconeixement que no mereixo.

Cadascú és fill de les seves circumstàncies. En les que jo he estat posat només he tractat de respondre, el millor que he pogut, retornant a la comunitat humana allò

que d'ella mateixa havia rebut.

Procuo eludir aquests tipus de reconeixements perquè s'haurien de donar també a tot ésser humà que tracta de respondre el millor que pot a la seva generació. A més no voldria que em diguessin en El Judici del darrer dia: "ja vas rebre el teu reconeixement" (cf. Mt 6,2).

Les circumstàncies de la vida han fet que em trobés en un lloc de pont entre la comunitat eclesial i la societat laica. Potser d'una manera semblant a la que l'Abat Cassià Just li va tocar viure. Em complau agermanar-me amb ell mitjançant aquest memorial. Aquesta ha estat la meva funció en els últims gairebé trenta anys.

El tenir la responsabilitat de la diòcesi de Milà em va fer prendre consciència que ser bisbe no m'eximia de ser ciutadà, sinó tot el contrari: la meva manera de ser ciutadà havia de ser com a bisbe. Però no per defensar els interessos de la meva comunitat privada, sinó per vetllar pels interessos de tots, a partir de la plataforma que tenia al meu abast. Això és precisament el que significa Episcopo: "el que mira amb perspectiva perquè s'arribi a la fita", la meta de tots.

Al llarg de tots aquests anys he après a dialogar. L'entesa entre els humans passa sempre per saber escoltar l'altre. Sempre hi ha alguna cosa a aprendre en la postura del qui creiem el nostre adversari. He dialogat amb els més diversos interlocutors creient en el do que compartim tots com a humans: la capacitat de raonar i expressar les nostres creences o conviccions. Això ens iguala a tots i per això hem de vetllar cada dia perquè cada ésser humà sigui reconegut en la seva dignitat ineludible i irrepetible, i així, tant de bo que jo pugui escoltar un dia la paraula del judici universal: "ho heu fet per mi..." (Mt 25,40).

Quan es té poder és fàcil deixar d'escoltar. Un acaba creient que percep tot el que succeeix al seu entorn. Dialogar suposa anar a trobar l'altre en el mateix pla que l'altre es troba. Llavors s'obren espais de comprensió engendrats pel mateix acte del diàleg.

M'hauria agradat haver pogut fer-me present i convertir aquest acte també en un diàleg. La meva edat i la meva malaltia no m'ho han permès. Però acceptant aquest reconeixement he pogut entrar una vegada més, per uns moments, en contacte amb vosaltres i amb la realitat catalana, que conec des de fa molts anys.

Que el vostre reconeixement per la meva tasca sigui un estímul per a vosaltres i que pugueu emprendre una i altra vegada el diàleg en el si de la vostra comunitat humana, civil, política i religiosa, en aquesta pluralitat tan incòmoda com fecunda que ens ha tocat viure.

Carlo Maria Martini, cardenal arquebisbe emèrit de Milà